

Arrest

nr. 130 164 van 25 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van 28 mei 2014 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 maart 2007 is verzoeker in het bezit gesteld van een visum type D voor studenten.

Op 4 december 2008 is verzoeker in het bezit gesteld van een verblijfskaart, geldig tot 31 oktober 2009.

Op 6 februari 2014 is verzoekers verblijfsrecht beëindigd (bijlage 33).

Op 21 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 april 2014 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 5 juni 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk.

Op 28 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing

en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Hij is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (21/03/2014). Betrokkene werd reeds op 05.09.2006 door Dienst Vreemdelingzaken gedwongen verwijderd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene werd reeds op 05.09.2006 door Dienst Vreemdelingzaken gedwongen verwijderd.

Betrokkene kwam via een visum type D terug het Rijk binnen. Betrokkene werd op basis van studenten in het bezit gesteld van een verblijfskaart met beperkte duur. Op 25.03.2014 werd zijn A kaart (Nr B014526960) gesupprimeerd omdat er via een bijlage 33 (beslissing van 06.02.2014) een einde was

gesteld aan zijn verblijf. Betrokkene betekende deze beslissing op 21.03.2014, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30dagen.

Betrokkene werd door de gemeente Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Armenië.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (21/03/2014). Betrokkene werd reeds op 05.09.2006 door Dienst Vreemdelingzaken gedwongen verwijderd."

Op 28 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de heer:

(...)

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28/05/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

☐ artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

☐ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Een inreisverbod van twee jaar (2) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 21/03/2014. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting voldaan. Betrokkene werd nochtans door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Bovendien werd betrokkene reeds op 05.09.2006 door Dienst Vreemdelingzaken gedwongen verwijderd."

Tegen beide beslissingen dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijk in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 125 162 van 3 juni 2014 de vordering heeft verworpen.

Op 22 juli 2014 is verzoeker gerepatriëerd naar Armenië.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Ontvankelijkheid van het beroep

Ambtshalve werpt de Raad een exceptie op van gebrek aan belang bij het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Verzoeker is gerepatrieerd op 22 juli 2014, blijkens de stukken in het administratief dossier. Dit wordt niet betwist door de raadsman van verzoeker en verder stelt hij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Uit de terugkeer van verzoeker blijkt dat de eerste bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen. Er blijkt derhalve niet dat verzoeker nog enig actueel belang heeft bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep tegen het inreisverbod

4.1 Verzoeker voert in het enige middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, § 1, lid 1 en 3 en artikel 74/11, § 2, lid 2 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“En dit om volgende redenen:

1/

Overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort Vreemdelingenwet) dienen de administratieve beslissingen met redenen omkleed.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijven deze verplichtingen evenzeer voor. De bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd en de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing te grondslag liggen. Zij moet bovendien afdoende zijn.

In casu dient vastgesteld te worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod niet op een afdoende wijze werd gemotiveerd.

Er wordt immers op geen enkele wijze rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met deze specifieke omstandigheid, dient te blijken uit de bestreden beslissing, hetgeen in casu geenszins het geval is.

2/

Het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11 §1, Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In de bestreden beslissing wordt zonder enige afdoende motivering een inreisverbod van 2 jaar opgelegd.

De duur van het inreisverbod dient echter te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen uitdrukkelijk in de wet wordt vermeld.

De gemachtigde kan overeenkomstig artikel 74/14 § 3 Vreemdelingenwet geen enkele termijn bepalen indien er een risico op onderduiken bestaat.

Immers voorziet de Vreemdelingenwet in artikel 7 alinea 2 en 3 (gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 en in werking op 27/02/2012) een aantal preventieve maatregelen om de uitvoering van de verwijderingsmaatregel na te streven. Het uitvoeringsbesluit van 19 juni 2012 (KB van 19 juni 2012 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1980 en van het KB van 20/07/2001 betreffende de werking en het personeel van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie in het kader van de controle van de gedwongen terugkeer; B.S. 2 juli 2012) verduidelijkt hieromtrent dat de Minister of zijn gemachtigde de volgende preventieve maatregelen kunnen opleggen om het risico op onderduiken te vermijden:

- het zich regelmatig aanbieden bij de gemeente of bij tegenpartij zelf of

- het storten van een financiële waarborg.

Artikel 27 § 3 Vreemdelingenwet benadrukt dat er enkel zal worden overgegaan tot opsluiting indien er geen andere, minder dwingende maatregelen kunnen worden genomen die doeltreffend kunnen zijn.

De Terugkeerrichtlijn (Richtlijn Raad nr. 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, blz. 98) bepaalt in artikel 15:

Tenzij in een bepaald geval andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de lidstaten de onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt alleen in bewaring houden om zijn terugkeer voor te bereiden en/of om de verwijderingsprocedure uit te voeren, met name indien: a) er risico op onderduiken bestaat, of b) de betrokken onderdaan van een derde land de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert [...].”

Verzoeker meent dat tegenpartij de proportionaliteit en het evenwicht dient na te streven met andere fundamentele rechten.

Verzoeker is van mening dat de DVZ alle elementen in overweging dient te nemen die haar gekend zijn op het moment dat zij moet oordelen.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de argumenten ontwikkeld in diens verzoek conform artikel 9bis Vw.

Verzoeker meent dat er tot op heden er nog steeds geen volledig onderzoek heeft plaatsgevonden van alle nodige elementen om een mogelijke inbreuk op één van de artikelen van het EVRM vast te stellen.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

Uw Raad oordeelde recent het volgende in een gelijkaardig dossier:

“3.7. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: ‘de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met ‘alle omstandigheden eigen aan het geval’ en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert.’ (Parl.St.Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief

dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker ...

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd. ...”

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 92 111 van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/II)

Dit arrest kan naar analogie worden toegepast.

SCHENDING VAN HET ARTIKEL 3 VAN HET EUROPEES VERDRAG TOT DE BESCHERMING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN(ONDERTEKEND TE ROME OP 4 NOVEMBER 1950 EN GOEDGEKEURD BIJ WET VAN 13 MAART 1950 ;

Dat verzoeker van oordeel is dat het verzoeker betekende beslissing tot vrijheidsberoving totaal onredelijk is, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Het is een duidelijke vernederende behandeling verzoeker die een aanvraag tot regularisatie van zijn situatie indient zonder beslissing dienaangaande hem een inreisverbod op te leggen.

Dat het inreisverbod, waarvan de toepasselijke regelgeving in de strikte zin dient te worden geïnterpreteerd en toegepast, noch strikt noodzakelijk, noch proportioneel is.

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 27 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel wordt gegeven.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Bovendien bepaalt artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig: verzoeker heeft zich volledig in ons rijk geïntegreerd en diende een aanvraag conform artikel 9bis Vw in dienaangaande.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter geen enkele afweging gemaakt tussen het opleggen van het inreisverbod en de persoonlijke situatie van verzoeker, minstens blijkt een dergelijke afweging niet uit de bestreden beslissing.

De formele motiveringsplicht juncto artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet is geschonden.

Dat, gelet op de beslissing verzoeker elk moment kan gerepatriëerd worden, gezien zijn vrijheidsberoving.

Dat dient opgemerkt te worden dat dus via de gewone annulatieprocedure het verzoekschrift tot nietigverklaring van de tenuitvoerlegging niet binnen een redelijke termijn zal behandeld kunnen worden en dus de nietigverklaring voor verzoeker te laat zal komen”

4.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Met betrekking tot het inreisverbod, stelt de Raad vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze kunnen worden gelezen. Er wordt verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en er wordt verduidelijkt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van twee jaar omdat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan.

Verzoeker betoogt dat de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met de argumenten ontwikkeld in zijn verzoek conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bovendien dient verwerende partij tijdens het onderzoek betreffende zijn specifieke omstandigheden, het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

In casu stelt de Raad evenwel vast dat omtrent de termijn van het inreisverbod wordt gemotiveerd door te verwijzen naar het niet voldoen aan de terugkeerverplichting terwijl de stad Gent verzoeker informeerde over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Daarnaast verwijst verwerende partij in de bestreden beslissing naar de reeds op 5 september 2006 uitgevoerde gedwongen verwijdering van verzoeker. Waar verzoeker verwijst naar zijn argumenten in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet doet verzoeker geen afbreuk aan voormelde motieven en toont hij niet aan dat de oplegde termijn van twee jaar kennelijk onredelijk is.

Door louter te stellen dat in de motivering van de termijn van het inreisverbod geen rekening is gehouden met zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, toont verzoeker voorts niet aan dat het evenredigheidsbeginsel is geschonden. Verzoeker weerlegt niet het motief dat hij niet voldaan heeft aan de terugkeerverplichting terwijl hij door de stad geïnformeerd werd over de mogelijkheden van ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Verzoeker betwist ook niet dat hij reeds gedwongen werd gerepatriëerd in 2006. Door het niet voldoen aan de terugkeerverplichting gaat een bevel gepaard met een inreisverbod. Het evenredigheidsbeginsel laat verweerder niet toe af te wijken van een reglementair voorziene norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Een schending van de formele motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel en artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 3 van het EVRM en betoogt dat zijn vrijheidsberoving totaal onredelijk is en het opleggen van een inreisverbod zonder voorafgaandelijke beslissing in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een vernederende behandeling uitmaakt, merkt de Raad op dat verzoeker thans niet meer opgesloten is en dat op 5 juni 2014 de aanvraag onontvankelijk is verklaard. Verzoekers grief kan niet langer dienstig worden opgeworpen.

Verzoeker stelt ten slotte dat overeenkomstig artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet verwerende partij rekening diende te houden met de humanitaire redenen bij het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker betoogt dat hij geïntegreerd is en een aanvraag om machtiging tot verblijf had ingediend.

Een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet verhindert evenwel niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen en dat de verwijderingsmaatregel gepaard gaat met een inreisverbod wanneer blijkt dat niet voldaan werd aan de terugkeerverplichting. Verder dient vastgesteld te worden dat de aanvraag onontvankelijk is verklaard op 5 juni 2014. Verzoeker toont niet *in concreto* aan waarom zijn integratie verwerende partij verhindert een inreisverbod op te leggen.

Een schending van artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN